

HET KERSTFEEST VAN EEN ARM JONGETJE

DOOR HARM DE JONG

UITGEVERIJ KOS. &
SNEEF

HET KERSTFEEST
VAN EEN
ARM JONGETJE

DOOR

HARM DE JONG

TOEN HEEFT HIJ TOCH WIEER VOOR Z'N VADER GEBEDEN....

I.

Kleine Sjoerd Sanders woont met zijn ouders, niet in een huis, ook niet in een schip, maar in een woonwagen. Zo'n woonwagen heb je vast wel eens gezien. Meestal staan ze iets buiten de stad of aan de kant van de weg, dicht bij een dorp. Natuurlijk wonen in zo'n wagen geen rijke mensen. Je kunt dat aan hun kleren wel zien; meestal verdienen ze hun brood, door langs de huizen te gaan met veters of lucifers. Ze blijven soms heel lang bij een stad of een dorp staan; het hangt er natuurlijk vanaf, of ze er genoeg kunnen verdienen. Als dat niet het geval is, trekken ze weer verder en zie je hen gaan langs de wegen, of door de straten der stad. Een bruin of een klein wit paardje trekt dan de woning op wielen, en ook zie je onder de wagen wel eens een grote hond lopen. Dicht bij een klein stadje in Friesland, stond ook zo'n wagen. Hij stond op drie wielen want het vierde wiel was gebroken; nu geleek de wagen wel op een man die op krukken loopt, want onder de as hadden ze een kist gezet. Aan de kant van de weg liep het oude paardje rustig te grazen. Het zat niet eens vast aan een sterk touw of ketting. Weglopen deed het toch niet, want het wist wel dat

het toch niet bij de mooie paarden in de warme stal mocht staan. Voor de kleine vierkante ruitjes hingen gordijntjes die lang niet schoon waren. Voor één van die ruitjes zat een kleine jongen. Hij had een goor gezichtje en bruine knuistjes, maar een paar mooie en eerlijke ogen. Die jongen dat was Sjoerd Sanders. Broertjes of zusjes had hij niet. Wel een vader en moeder, maar die vader was geen lieve vader. Hij zou nooit eens met Sjoerd gaan spelen of wandelen. Hij was ook haast nooit thuis. Meestal lag hij in bed te slapen en snorkte dan zó hard, dat de voorbijgangers wel eens bij de wagen staan bleven, omdat ze dan dachten dat er een beer te slapen lag. Weet je waar Sjoerd z'n vader veel was? In de kroeg! Met and're ruwe en vloekende mannen dronk hij dan veel jenever, zóveel dat hij niet eens meer goed kon lopen. Als hij dan thuis kwam vloekte hij vaak heel erg en schold Sjoerd z'n moeder van alles uit. Hij sloeg haar ook wel eens. Wat gemeen niet? Sjoerd z'n moeder is een kleine vrouw met pikzwart haar, maar door haar zwarte haren heen, liepen ook al dunne grijze haren. Dat kwam omdat ze zoveel verdriet vaak had. Ze vond het zo vreselijk als haar man dronken thuis kwam en dan zo vloekte. Sjoerd vond het ook heel erg en begon meestal erg te huilen, als

hij zag dat vader z'n moeder ging slaan. Sjoerd hield veel van z'n moeder. Misschien nog wel meer dan jij van je moeder houdt. Hij deed ook haast nooit iets waarvan z'n moeder verdriet zou hebben. Weet je wat hij wel deed? En wat hij nooit zou vergeten? Om voor z'n eten te bidden. Wanneer hij 's avonds naar bed ging, dan knielde hij altijd met z'n blote knietjes op de houten vloer en dan bad hij tot God. Weet je wat hij dan ook aan God vroeg? Je zult het misschien wel heel vreemd vinden en jij had het vast niet gedaan; hij vroeg ook altijd aan de Heere of Deze zijn vader wou bekeren en hem terug wou houden uit de kroeg. Heb jij wel eens voor je vader en moeder gebeden? Je moet maar eens goed hierover nadenken en, wanneer je het nog nooit gedaan hebt, dan moet je er vanavond nog mee beginnen, want weet je wel dat de Heere dat graag wil? Je vader en moeder bidden ook vast voor jou. Vraag hen maar eens, dan zul je het horen. Je moet ook niet denken dat Sjoerd nooit in de kerk kwam. Hij had wel geen mooie kleren aan, zoals jij hebt, maar toch kwam hij elke Zondag in de kerk. Het moest altijd wel heel stilletjes gaan, want als Sjoerd z'n vader wist dat hij naar de kerk ging, dan werd hij heel erg boos. Eens op een Zondag had hij Sjoerd z'n moeder

heel erg geslagen, zó erg, dat ze helemaal niet meer kon lopen. En weet je wat Sjoerd toen 's avonds deed ? Toen heeft hij toch weer voor z'n vader gebeden. Zou jij dat ook doen ? Vast niet hé ? Toch had je het móéten doen, want weet je wel dat de Heere ook Sjoerd z'n vader kan veranderen ?

Wanneer het regende of sneeuwde, kon Sjoerd nooit buiten, want hij had geen klompen of schoenen. Ze waren heel erg arm, want het geld dat zijn vader verdiende, kwam steeds voor 't grootste gedeelte in de kroeg terecht.

Je moet eigenlijk wel heel erg dankbaar zijn dat je zo'n goede vader hebt, anders was je misschien precies zo arm als het jongetje uit de woonwagen. Weet je wel dat Sjoerd niet eens een jasje had en ook geen warme muts ? En toch was hij heel erg rijk. Vreemd hé ? Weet je waarom ? Niet dat hij veel geld had of mooi en duur speelgoed, neen, maar omdat hij de Heere lief had. De Heere tot Wien hij iedere avond ging bidden. Daarom was Sjoerd rijk, ook al woonde hij in een woonwagen.

II.

Het is winter.

De sneeuw dwarrelt zacht uit de dikke, grijze lucht. De daken van de huizen — die anders vuurrood zijn —, zijn nu wit. Sprookjesachtig schoon staan de bomen op de witte aarde. In de sloten ligt het gladde ijs en in snelle vaart slieren en zwieren de schaatsenrijders er over.

Sjoerd Sanders zit voor het kleine vierkante ruitje en kijkt naar de mensen, die over het ijs glijden. Het ruitje, dat steeds weer beslaat van z'n warme adem, veegt hij schoon met de mouw van z'n blouse. Dan staart hij weer naar buiten met kleine, verdrietige oogjes.

In de kleine woonwagen, die maar matig verwarmd is, staat een houten bed. Een vrouw, met vuurrood en gloeiend gelaat, staart met glinsterende ogen naar de zolder van de wagen. Het is Sjoerd z'n moeder. Ze is heel erg ziek. Soms hoest ze heel erg; ze heeft het dan erg benauwd. Als ze weer zo'n erge hoestbui krijgt, wipt Sjoerd vlug van z'n leuningloze stoel en houdt haar een glas met water voor. Even blijft hij bij het bed staan en legt z'n kleine

handje op z'n moeders hoofd. Hij voelt hoe erg het binnen in dat hoofd klopt. Zou moeder nu dood gaan, denkt hij. Dat kan toch niet, want ze moest toch met hem mee naar het kerstfeest? Ze moest toch ook horen hoe mooi ze konden zingen? Als hij heel dicht bij haar hoofd is, zegt hij: „Moeder, bent u met 't kerstfeest wel weer beter?” Ze draait het gezicht naar hem toe en even probeert ze te lachen. Dan zegt ze heel zacht en met een schor klinkende stem: „Natuurlijk jongen, moeder gaat fijn met je mee naar het kerstfeest”.

„Zou vader ook mee gaan moeder?”

„Ik denk van niet jongen; vader houdt niet van kerstfeest”.

„Moeder.....? Houdt vader ook niet van Jezus?”

„Ik weet niet jongen”.

Dan is het weer stil en gaat Sjoerd weer op z'n plekje bij het raam zitten. Nog drie weken en dan zal het kerstfeest zijn. Sjoerd Sanders gaat er ook heen, want al is hij niet zo mooi in de kleren als jij bent, toch is Sjoerd óók op de Zondagsschool. Zou je óók gaan, wanneer je een paar hele oude schoenen van je vader aan moest hebben? Als je óók zonder jasje of manteltje door de felle kou moest gaan? Sjoerd Sanders gaat elke Zondag. Nu hij van z'n

vader een paar afgedankte schoenen heeft gekregen, gaat hij ook als het regent of als het heel hard sneeuwt. Je moet ook niet denken, dat een kind uit een woonwagen geen versjes kan leren. Sjoerd kent er h el veel. 's Avonds, wanneer hij in bed ligt en als z'n vader niet thuis is, zingt hij ze vaak. Soms blijven voorbijgangers wel eens staan bij de woonwagen en luisteren dan naar het heldere stemmetje, dat zo zuiver zingt. Vooral de laatste dagen zingt Sjoerd veel. 't Zijn haast allemaal kerstliederen die hij zingt. Weet je wat zo mooi van hem is ? Dat hij nu ook doorzingt wanneer zijn vader thuis komt. Weet je wat z'n vader eens zei : „Dat versje moet je nog maar eens zingen”. Zo iets had je niet verwacht h  ? Neen, Sjoerd zelf ook niet. Weet je wat hij toen zong ?

„Er ruist langs de wolken
een lieflijke naam.”

Gelukkig heeft Sjoerd het niet geweten dat z'n vader 's nachts weer dronken thuis kwam. Hij was anders vast zo blij niet geweest.

Sjoerd z'n moeder is nu al een paar weken ziek. Wanneer hij 's avonds in zijn bedje ligt, denkt hij er aan hoe vreselijk het wel zou zijn, als z'n moeder eens dood zou gaan. Weet je wel dat het vreselijk is als je je moeder moet missen. Missen voor áltijd?! Heb je daar wel eens aan gedacht? Je moet daar maar eens goed aan denken, wat het is geen moeder meer te hebben, die je 's avonds lekker toestopt en over je heen buigt en je dan een zoen geeft op je voorhoofd en tegen je zegt: „Slaap maar lekker mijn kind”. Weet je wel dat je moeder vaak verdriet heeft? Verdriet om jou? Omdat jij dikwijls zo brutaal bent en ongehoorzaam? Omdat jij vaak vergeet te bidden voor je eten, of onder 't bidden stillletjes tussen je handen door, lacht tegen je broertjes of zusjes? Je moet dat nooit weer doen, want niet alleen je ouders hebben daar verdriet om, maar Jezus ook!

Sjoerd zijn moeder ligt nog steeds in het kleine houten bed. Soms kreunt ze heel zacht. Ze heeft erg pijn. Een dokter is er nog niet geweest. Sjoerd z'n ouders zijn arm en kunnen geen dokter betalen. Wanneer Sjoerd z'n moeder zo hoort kreunen, gaat hij dicht bij haar bed staan. Haar bleke, warme hand houdt hij vast en

drukt die stevig tegen zich aan, alsof hij bang is dat ze zijn moeder weg zullen halen.

„Moeder”, zegt hij zacht, „u mag niet dood gaan”.

Even lacht ze en strijkt met haar hand over zijn blonde haren. In de hoek van de wagen zit Sjoerd z'n vader. Wezenloos staart hij door het ruitje. Hij is niet weggegaan, zoals andere avonden. Sjoerd en z'n moeder vinden het wel vreemd, maar ze zeggen er niets van. Ze zijn blij dat hij niet weggaat.

Wanneer de nacht valt over de witte aarde, dringt de felle kou door de naden en spleten der wagen. Hoog, aan de diep blauwe hemel, staan de duizenden fonkelende sterren. Eenzaam en verlaten staat de woonwagen aan de stille weg. Ginds slaapt de stad. In het stadje zijn maar weinig mensen die kleine Sjoerd kennen en weten van zijn groot verdriet over zijn zieke moeder.

Stil, met een bezweet en rood gelaat, ligt Sjoerd z'n moeder onder de oude wollen dekens. Ze heeft het soms heel erg benauwd. Als ze zo vreselijk hoest, draait Sjoerd z'n vader het gezicht naar het bed. Hij kijkt ernstig. Sjoerd zit vlak bij zijn vader. Soms ziet hij even naar z'n gezicht en probeert tegen hem te lachen. Zou vader

ook bang zijn dat moeder dood gaat, denkt hij. Zou hij van moeder houden? Zou hij hem eens vragen? Zou hij vader eens vragen? Zou hij vader eens vragen om voor moeder te bidden? Zal hij vader eens vragen? Eerst even zacht in je zelf zeggen: vader zullen we eens voor moeder bidden?

Zo zal hij het vragen. Nu? ja . . . ja? Neen, toch niet doen, denkt hij, misschien zou vader er wel boos om worden. Dan was alles bedorven. Zou moeder misschien ook niet liever dood gaan? Moeder ging toch naar de Hemel en daar waren geen dronken mensen. Ook geen mannen die zo vreselijk vloeken en schelden. Zal ik moeder eens vragen, denkt Sjoerd. „Moeder”, zegt hij, „wil u niet liever naar de Hemel gaan?”

Even ziet ze naar Sjoerd. Ze draait zich dan weer snel om. Sjoerd ziet dat grote tranen op het kussen druppen.

Sjoerd ziet naar z'n vader. Hij zit daar nog steeds zwijgend op de stoel bij het ruitje. Wat? Wat . . . is dat? Ziet hij goed? Staan er werkelijk tranen in vaders ogen? Zou vader schreien? Echt verdriet hebben? Maar nu durft hij ook wel te vragen of vader veel van moeder houdt.

„Vader ?” zegt hij zacht, „vader, houdt u veel van moeder ?”
Wanneer Sjoerd dichter naar hem toe schuift, ziet hij hoe grote tranen langs zijn gerimpeld en grof gezicht lopen. Sjoerd z’n vader gaat staan en zegt : „Sjoerd, blijf bij je moeder; ik ga een dokter halen”.

Weggedoken in de kraag van z’n oude kale jas, verlaat Sanders de woonwagen en moeizaam worstelt hij zich door de sneeuw, op weg naar de stad om een dokter.

Stil, met betraande ogen, ligt Sjoerd z’n moeder te staren naar de zoldering.

„Moeder moeder”, zegt Sjoerd met een blijde opwindende klank in z’n stem, „moeder, vader gaat een dokter halen; nu bent u vast wel weer beter voor dat het kerstfeest is”.

„Jawel jongen, als vader maar zo blijft voor ons zô goed”.
Sjoerd wipt op de rand van het bed, en vraagt :

„Moeder, zou God nu ook weer goed worden op vader ?”

„Ja jongen ; Jezus neemt de zondaars aan”.

„Zal ik dat eens voor u zingen moeder ?”

„Goed jongen”.

Dan klinkt in de armoedige woonwagen het heldere zuivere stemmetje van Sjoerd, dat zingt :

„Jezus neemt de zondaars aan,
roept dit troostwoord toe aan allen”.

Allen.
Ook aan Sjoerd zijn vader.

III.

Wanneer Sjoerd z'n moeder hem verteld heeft van het naderende kerstfeest, gaat eindelijk de deur van de woonwagen open. Een koude luchtstroom trekt langs de vloer en even zit Sjoerd te bibb'en op z'n stoel. De deur valt met een klap weer dicht en twee mannen staan in de wagen. Sanders en de dokter. Beiden knipperen met hun ogen tegen het gele licht van de petroleumlamp. De dokter heeft een dikke warme jas aan met een grote pelskraag er op. Zijn gezicht staat ernstig, terwijl hij langzaam z'n bruine handschoenen van z'n handen schuift.

Sjoerd moet even voor het raam gaan zitten. De dokter onderzoekt z'n moeder. Wanneer hij klaar is zegt hij : „Zware kou gevat; in bed blijven”. Dan haalt hij een boekje uit z'n binnenzak en schrijft een recept. Hij geeft het aan Sjoerd z'n vader en zegt : „Morgen halen”. Als hij weg wil gaan houdt Sanders hem tegen en wil hem betalen, maar de dokter schudt het hoofd en zegt : „Neen Sanders, bewaar dat geld maar; je kunt het wel gebruiken in je huishouding”. Dan verlaat hij de wagen en ziet Sjoerd hem gaan in het bleke licht der maan, die juist door de wolken breekt.

Diep weggedoken in z'n pelskraag en met de handen in z'n zak, gaat hij terug naar het stadje.

Sanders zit weer bij het bed. In zijn trillende hand houdt hij het recept. „Sjoerd”, zegt ie, „je moet morgen direct met dit briefje naar de apotheek”.

„Ja vader”.

Sjoerd wordt erg slaperig en hij kan z'n ogen bijna niet meer open houden. Toch wil hij wakker blijven. Hij wil vader nog vragen of hij ook meegaat naar het kerstfeest.

Een half uur later ligt hij rustig te slapen en droomt van het kerstfeest, waar ook zijn vader is.

Al heel vroeg in de morgen is Sjoerd Sanders op weg naar het kleine stadje. Door de gaten van zijn, veel te grote, schoenen voelt hij de koude sneeuw, die zijn sokken vochtig maakt. Een straffe koude wind waait door z'n dunne kiel. Opgevouwen in zijn kleine knuistje heeft hij het recept en snel stapt hij voort. Hij is erg blij en soms loopt hij even te zingen. Vader heeft gezegd dat moeder wel weer beter kan. Hij heeft hem toen gevraagd, of

vader er ook blij om was. En toen? Toen heeft hij Sjoerd opgetild en gezegd: „Ja jongen”. Daarom is Sjoerd nu zo blij.

Nog twee weken, dan zou het kerstfeest zijn. In de oude kerk met de hoge toren, waarin het carillon hangt, zou een grote kerstboom komen. Eèn met honderden echte kaarsjes. Ook zou er een zangwedstrijd worden gehouden. Natuurlijk zal Sjoerd ook mee doen. O, wat zou dat fijn zijn, denkt hij, wanneer vader ook mee zou gaan. Zou vader zo blijven? Zo zó goed?

Als Sjoerd bijna bij de apotheek is, komt hij Gerard van de notaris tegen. Hij is ook op de Zondagsschool, maar wil nooit versjes leren. Wanneer hij Sjoerd ziet zegt hij: „Zo, jij hebt ook een pracht paar schoenen aan zeg . . . ha . . . ha . . . ha . . .”

„Gaat jou toch nikts aan”, antwoordt Sjoerd spijtig.

„Ha . . . ha . . . en wil je met zo'n paar schoenen naar het kerstfeest?”

„Ja . . .”

„Je bent een schooier . . . een schooier . . .”

Dát kan Sjoerd niet hebben. Hij wordt vreselijk kwaad. Woedend staat hij voor Gerard en dreigt hem met z'n bruine knuistjes, terwijl zijn ogen fel fonkelen.

„Ha . . . ha . . . ha . . . wat wou jij schooiertje ?”

Dat is te veel voor Sjoerd. Snel stopt hij het recept in zijn broekzak en stuift op Gerard los. Lenig en vlug als een tijger bespringt hij de grotere jongen. In minder dan geen tijd rollen ze beide door de rulle sneeuw. Sjoerd wint ! Als een ruiter op een paard, zit hij op de buik van het notariszoontje, die vreemde grimassen maakt met zijn benen. Plotseling ziet Sjoerd een paar grote benen naast zich staan. Even ziet hij omhoog en . . . kijkt in het gezicht van den dokter. Van schrik laat hij Gerard los en gaat staan.

„Zo jongetje”, zegt de dokter, „zou je niet beter naar de apotheek kunnen gaan, dan hier vechten ?”

Sjoerd voelt dat hij een kleur krijgt en met terneergeslagen ogen en huil'rige stem, zegt hij : „Maar 't was zijn schuld dokter; hij schold me voor een schooier”.

De dokter ziet met een verontwaardigt gezicht naar het jongetje van de notaris en zegt op bozen toon : „Schiet op jongen; maak dat je bij je moeder komt, verwende aap !”

Wanneer Sjoerd de sneeuw van zijn kleren heeft geslagen, steekt hij zijn hand in de broekzak. Wat is dat . . . ? Waar is het recept ? Even is het of de hele wereld voor zijn ogen begint te draien. Het

bloed jaagt hem naar 't hoofd. Met de handen voor z'n ogen zoekt hij, steeds luider schreiende, naar het recept. De dokter, die juist zijn weg wil vervolgen, grijpt hem bij z'n schouder en zegt : „Waar huil je om jongen ?”

„O dokter..... ik..... ik..... heb..... heb..... het recept verloren”, breekt Sjoerd in hevige snikken uit

„Verloren..... waar ?”

Samen zoeken ze in de sneeuw naar het verloren recept. Ze zoeken, tot hun ogen pijn doen van de verblindende sneeuw. De dokter blijft staan en haalt het bruine boekje uit z'n zak. Hij schrijft een nieuw recept en geeft het aan Sjoerd, die met een bedeesd gezicht staat te wachten. „Hier jongen en nu niet meer vechten”, zegt de dokter en stapt op z'n fiets. In een draf holt Sjoerd naar de apotheek en overhandigt het recept.

Wanneer hij een uur later, met een flesje in z'n hand, de woonwagen binnengaat, ziet hij hoe zijn vader, met een stoffer en blik in z'n handen, de wagen schoonmaakt.

Sjoerd z'n moeder ligt stil en zwijgend toe te zien. Wanneer ze hem ziet lacht ze, en zegt : „Je bent een flinke jongen Sjoerd”. Als zijn vader buiten het sneeuw van de wagen schept, vertelt hij

van het vechten met Gerard van de notaris. „Vertel maar niets er van aan vader”, zegt z'n moeder, „anders wordt hij misschien boos”.

„Zou vader mee gaan naar het kerstfeest moeder?”

„Ik weet niet jongen; je moet hem maar eens vragen”.

Maar Sjoerd Sanders durft hem nog niet te vragen.

Hij is zo bang dat z'n vader „neen” zal zeggen.

IV.

Nog één week, dan zal het kerstfeest zijn.

Bijna elke dag zingt Sjoerd alle versjes die ze op het feest moeten zingen. Op een middag, terwijl hij juist èèn van die versjes zingt, stapt plotseling de dokter in de woonwagen. Onder zijn arm draagt hij een grote doos. Als hij zijn hoed heeft afgezet, zegt hij : „Zo kleine vechtersbaas, kom nu maar eens hier”. Sjoerd gaat dicht bij de dokter staan en ziet hoe hij het touw van de doos losmaakt. Dan tilt hij het grote deksel op. De dokter tilt Sjoerd op en laat hem zien wat er in de doos zit. Sjoerd krijgt een kleur van blijdschap. In de doos ziet hij een splinternieuw jongenscostuum liggen. „O moeder”, zegt hij, „kijk eens hoe mooi”.

De dokter neemt de grote doos van de tafel en zet hem neer op het bed. Een dankbare glimlach glijdt over haar gelaat terwijl ze zegt : „Ik ben u erg dankbaar dokter; nu kan Sjoerd gerust naar het kerstfeest gaan”.

De dokter neemt moeders pols en zegt : „En U mag er ook mee heen”.

Wanneer de dokter weer weg is, maakt Sjoerd van louter vreugd

een rondedans door de wagen, zodat de petroleumlamp gevaarlijk begint te slingeren.

Als Sjoerd 's avonds in z'n bedje ligt, dankt hij de Here voor de goede mensen die er op aarde zijn. Weet je wat hij ook bidde ?

Dit : „Here wil Gij ook vader op het kerstfeest brengen ?”

Een lange donk're nacht valt over de besneeuwde wereld.

Het zal nu gauw Kerstfeest zijn.

Nu Sjoerd z'n moeder weer beter is, gaat z'n vader weer de boer op en het stadje door om werk. Veel werk is er niet. Zolang als z'n moeder ziek is geweest en nu weer beter is, is Sanders niet naar de kroeg geweest. Meestal zit hij 's avonds zwijgend zijn stenen pijpje te roken. Nog steeds heeft Sjoerd hem niet gevraagd, of hij mee zou gaan naar het kerstfeest.

Nog èèn dag.

Nog èèn dag en dan zou het kerstfeest zijn.

Kerstfeest voor het arme jongetje uit de woonwagen.

Kerstfeest voor Sjoerd Sanders.

V.

De dag van het Kerstfeest is aangebroken. Al heel vroeg is Sjoerd uit z'n bedje. Om vier uur was hij al wakker geworden. Heel zacht heeft-ie toen binnensmonds al de kerstversjes opgezegd. Toen hij zijn mooi nieuw costuum zag hangen, kon hij het niet langer in bed uithouden. Nu is hij druk bezig met houtjes te hakken voor de kachel. Terwijl hij dit doet, denkt hij steeds : zou vader ook mee gaan ? Zal ik vader eens vragen ? O, denkt hij, wat zou dat heerlijk zijn om tussen vader en moeder in, naar 't kerstfeest te gaan.

Wanneer Sjoerd z'n ouders ook op zijn, en Sjoerd en z'n moeder de handen vouwen om te bidden, vouwt ook Sanders z'n handen. Sjoerd ziet dat hij ook de ogen sluit. Door een kiertje van z'n ogen ziet hij dat z'n vaders lippen zacht bewegen. Vader bidt, denkt hij. 't Is of-ie 't heel hard wil uitschreeuwen, tot alle mensen..... vader bidt..... vader bidt.....

Na 't bidden ziet Sjoerd hoe een blijde glimlach over z'n moeders gezicht glijdt. Even, zonder dat zijn vader het ziet, lacht Sjoerd stil en gelukkig terug. Ze lachen hem niet uit ? Neen hoor ! Ze

zijn zo erg blij dat vader ook bidden gaat. Jij zou ook vast blij zijn. Of niet?!

't Is negen uur.

Nog een uur dan zal het Kerstfeest beginnen. Sjoerd voelt zich een beetje zenuwachtig. Hij weet zelf niet hoe dat komt. Wanneer hij met z'n moeder de woonwagen uit wil gaan, staat Sanders op en zegt: „Wacht even; ik ga mee”. Je kunt Sjoerd z'n blijdschap begrijpen. Van vreugde springt hij op een stoel en slaat bei z'n handen om 't hoofd van z'n vader.

Sanders trekt vlug z'n beste costuum aan. Moeder moet hem even helpen bij het omdoen van zijn boord. Zó heeft Sjoerd z'n vader nog nooit gezien. „Nu lijkt vader wel een dokter”, zegt hij.

Wanneer ze klaar zijn gaan ze op weg. Sjoerd ziet dat in de ogen van z'n moeder tranen staan. Zou ze nu niet blij zijn dat vader meegaat, denkt hij. Waarom zou moeder nu verdriet hebben? Heel de lange weg, van de woonwagen naar het stadje, huppelt Sjoerd tussen zijn vader en moeder in. Weet je hoe hij zich voelde? Precies zoals je je voelt, wanneer je vader of moeder weer goed op je zijn, nadat ze een heele tijd erg boos op je zijn geweest. Je

voelt je dan weer zo heel erg gelukkig. Je kan dan wel de hele dag huppelen en zingen, denk je. Zo voelt Sjoerd zich ook. Hij is zo blij dat vader mee gaat naar 't kerstfeest en niet meer naar de kroeg.

Ze zijn nu dicht bij de grote kerk.

Het carillon, dat hoog in de toren hangt, speelt een kerstliedje. Kinderen, aan de armen van hun vader of moeder, stromen naar de kerk toe. Sjoerd voelt zich heel erg klein, wanneer hij de kerk binnengaat. Vol bewondering en ontzag ziet hij naar het hoge orgel, dat „Stille nacht” speelt. Voor de preekstoel staat een grote kerstboom. Honderden kleine kaarsjes flikkeren en fonkelen in de groene boom, die met zilveren draden en punten versierd is. Aan sommige takken hangen kleine cadeautjes in wit papier gewikkeld en met een rood draadje er om heen. Een grote zilver-glinsterende ster staat boven op de hoogste tak. Wanneer de grote kerk tot in de uiterste hoeken bezet is, gaat de onderwijzer van de Zondagschool voor het leesbordje staan en vouwt de handen, terwijl hij zegt : „Laat ons bidden”.

Sjoerd doet z'n ogen dicht, maar ziet door een kiertje naar z'n vader. Als hij ziet dat deze ook de handen vouwt en z'n ogen

sluit, knijpt Sjoerd heel stijf zijn ogen dicht. Na het bidden moeten al de kinderen van het zangkoor bij de kerstboom komen. Sjoerd stapt uit z'n bank en gaat naar voren. Hij voelt zich wel even vreemd als hij door al die mensen heenloopt. Hij denkt : zouden ze ook lachen om mijn schoenen ? Hij probeert tussen de andere kinderen in te schuiven en denkt : dan kunnen ze mijn schoenen niet zien. Maar de onderwijzer zet hem vlak vooraan en zet : „Doe goed je best Sjoerd ?” Hij durft haast niet rechtuit te zien; alle mensen kijken zo naar hem. Even zien waar vader zit. O, ja daar..... ah vader lacht tegen hem.....

Het orgel begint te spelen. Dan zingen vele kinderstemmetjes : „Stille, nacht, heil'ge nacht”. Sjoerd z'n vader zat zo vol aandacht te luisteren, dat hij helemaal vergat zijn mond dicht te doen. Toen het versje uit was klaptten alle mensen in de handen. Ze vonden het schitterend. Toen de kinderen weer op hun plaats zaten, kregen ze allemaal een kop chocolade en een kerstkransje. Sjoerd z'n vader was erg in z'n schik. Hij was trots op Sjoerd. Hij zat soms druk met hem te praten en je kon aan Sjoerd z'n moeder zien, dat ze erg gelukkig was.

De onderwijzer gaat weer voor het leesbordje staan en leest het

gedeelte uit de Bijbel, dat gaat over de geboorte van Jezus. Heb je dat wel eens gelezen? Neen? Nu dan moet je straks je vader of moeder vragen of die het je willen voorlezen. Ze willen dat vast wel doen. Voor Sjoerd is het niet de eerste keer dat hij hoort hoe Jezus geboren is. Thuis, in de woonwagen, heeft zijn moeder het wel vaak voor hem gelezen. Weet je wie het nog nooit heeft gehoord? Sjoerd z'n vader! Hij zit nu aandachtig te luisteren, terwijl z'n ene hand op Sjoerd z'n knie ligt.

Alle vaders en moeders moesten nu bij de Kerstboom komen en zingen. Je denkt natuurlijk dat Sjoerd z'n vader niet wou. Neen hoor.....: hij ging! Nu staat hij vol bewondering voor de grote kerstboom. Hij zingt ook mee..... zie maar zijn mond beweegt. Sjoerd doet anders niet dan naar zijn vader kijken. O, hij is zo heel erg blij. Zou dat komen omdat ik voor vader heb gebeden, denkt hij. Zou hij nu nooit meer naar de kroeg gaan en moeder slaan? Zou God in de nacht heel stil bij vader geweest zijn om hem in 't oor te fluisteren mee te gaan naar het kerstfeest? Zou dat kunnen.....? Kijk eens hoe hij zingt. Waar zou hij die versjes allemaal geleerd hebben? Nu moest moeder wel heel erg blij zijn. Ze zal nu ook wel nooit meer ziek worden, denkt Sjoerd.

Het zingen is nu uit.

Daar komen vader en moeder aan. Lijkt vader nu niet precies op de dokter? Laat Gerard nu maar eens zeggen dat hij een schooier is!

„Jongens en meisjes”, zegt de onderwijzer, „nu gaan we een zangwedstrijd houden. Er zullen drie prijzen zijn. De eerste prijs is een mooie kinderbijbel. De tweede een mooi boek; en de derde een psalmboekje. Ik zal even oplezen wie er moet zingen. Sjoerd zijn naam wordt het allereerst afgelezen. Dan begint de wedstrijd. Er zijn jongens en meisjes bij die heel mooi zingen. Sjoerd denkt bij zich zelf, zo mooi kan ik het vast niet. En toch wil hij zo graag een prijs winnen. Niet alleen om de prijs zelf; maar hij wil zo graag dat z'n vader heel trots op hem zal zijn. Hij popelt van verlangen om te mogen zingen en kan bijna niet stil in de bank blijven zitten.

„Goed je best doen hoor Sjoerd”, zegt vader.

„Ja vader..... zou ik wel een prijs winnen?”

„Natuurlijk wel, als je maar heel goed je best gaat doen”.

Wanneer alle meisjes en jongens gezongen hebben, is het Sjoerd zijn beurt. Hij is wel wat zenuwachtig. Zouden jullie ook vast zijn.

wanneer je voor zoveel mensen moest zingen. Toen begon Sjoerd te zingen en amechtig mooi en zuiver klonk zijn helder stemmetje door het grote kerkgebouw. Stil zaten de mensen te luisteren, toen hij zong : „In Betlehems stal lag Christus de Heer”.

De mensen vonden het zó prachtig dat ze heel hard in hun handen klaptten. Er waren er zelfs een paar die riepen : „Nog eens..... nog eens.....”.

De onderwijzer had het zeker ook gehoord, want toen het versje uit was en Sjoerd naar zijn plaats wilde gaan, hield hij hem tegen en vroeg : „Wil je dat versje nog eens zingen ?” Haast nog mooier dan de eerste keer zong Sjoerd het kerstversje nog eens.

Toen kwam de uitslag.

De stem van de onderwijzer klonk luid door de grote kerk, toen hij zeide : „De eerste prijs heeft Sjoerd Sanders gewonnen”. Sjoerd kreeg een vuurrode kleur van blijdschap en toen de onderwijzer hem uitnodigde om naar voren te komen, was hij echt een beetje zenuwachtig. Zijn klein handje, waarmee hij de kinderbijbel aannam, trilde een beetje. Maar weet je wie ook een beetje zenuwachtig was ? Zijn vader en misschien nog wel erger dan Sjoerd zelf. Z'n hoofd was vuurrood. Hij was ook erg trots op zijn jongen.

VI.

Het was al bijna donker buiten, toen Sjoerd met zijn vader en moeder op weg ging naar de woonwagen.

Z'n vader droeg de grote kinderbijbel onder zijn arm. Sjoerd was nog nooit zo gelukkig geweest. Toen ze thuis waren en zijn vader de kachel had aangezet, moest hij bij hem op de knie zitten. Samen bekeken ze toen de mooie platen in de kinderbijbel. Soms heel lang bleef zijn vader naar een plaat kijken; dan wou Sjoerd allang weer een bladzij omslaan. Het was al erg laat toen hij naar bed ging.

Weet je wat Sjoerd z'n vader voortaan elke avond deed? Hardop voorlezen uit de kinderbijbel. Sjoerd z'n vader kreeg Jezus erg lief. Je had dat zeker niet gedacht hé? Je dacht natuurlijk dat Jezus zulke mensen niet in zijn kerk wou hebben. Wanneer je zo'n jongetje ziet als Sjoerd, dan denk je dat zo'n jochie niet thuis hoort op het kerstfeest. Maar dat mag je niet denken. Weet je wel dat Jezus zelf ook arm was en in een stal geboren is? Weet je wel dat Hij niet eens een wieg had om in te slapen, maar in een houten krib moest liggen? Weet je wel waarom hij zo arm moest zijn? Om zulke jongens als Sjoerd Sanders en nog armere lief te heb-

ben. Jezus ziet er niet naar of je mooie glad gepoetste schoenen aan hebt of een mooi jurkje of jasje. Neen, Hij ziet naar je klein hartje of dat wel rein is. Hij ziet er ook niet naar of je in een mooie grote villa woont of in een oude woonwagen. Neen, Jezus heeft Sjoerd Sanders precies zo lief als de rijkste prinses die in een mooi paleis woont.

Hij heeft ook jou lief.

Weet je dat wel..... ?

